

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Дорогі друзі, брати і сестри в Господі Ісусі!

Щиро вітаємо вас зі святом Христового Воскресіння!

Хай Божя любов, явлена на хресті Голгофи, незгасною зорею сяє у вашому житті навіть серед воєнної темряви!

Миру, радості в Дусі Святому, добра, достатку, а понад усе – перемоги щиро зичимо вам, вашим родинам і всій нашій Україні в цей особливий день.

Хай попри все великодній настрій не покидає ваших домівок і ваших сердець!

«Ніч минула, а день наблизився, тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімось у зброю світла!» (Римлян 13:12).

Колектив редакції.

ВЕЛИКОДНЯ МОЛИТВА

До Тебе, Воскреслий, здіймаємо руки
І просим в молитвах: зійди на наш край.
Прийди до сердець, що в тенетах розпуки,
Повій Святим Духом і щастя нам дай.

Як учням зневіреним, кожній людині
Новину чудову у дім принеси.
Дай віру, надію і в день воскресіння
Святі почуття у душі воскреси.

Дай зцілення хворим, розбитим — надію,
В камінних серцях спалахне хай вогонь,
Й небесне проміння нам душі зігріє
Теплом на Голгофі пробитих долонь.

Твоє Воскресіння і нашим хай буде,
Щоб жертвенна смерть не намарне була,
Щоб дихали легко та радісно груди
І спрагла земля від дощів ожила.

До Тебе, Воскреслий, здіймаємо руки
І просимо щиро: зціли Ти наш край.
Уже над Україною падають круки...
О, Боже, прости нам і щастя подай!

Юрій ВАВРИНЮК

7 ФАКТІВ ПРО ВОСКРЕСІННЯ

Христос Сам говорив про Своє воскресіння.

Ісус сказав, що воскресне з мертвих на третій день після розп'яття. Таке міг сказати лише або божевільний, або ж Той, Хто був упевнений, що воскресне. Жоден із засновників інших релігій світу не наслідував за ним говорити щось подібне.

Стародавні нехристиянські письменники згадували про факт воскресіння Христа.

Зокрема, Йосип Флавій, єврейський історик, писав: «В той час жив Ісус, людина мудра, якщо його взагалі можна назвати людиною. Він звершував дивні діла і став наставником

тих людей, які охоче сприймали істину... Його вважали Христом. За наполяганням наших впливових осіб Пилат виніс Йому смертний вирок: страту на хресті. Але ті, хто раніше любив його, не припиняють робити це і досі. На третій день Він знову явився їм живий. І донині є християни – люди, які іменують себе за Його йменням».

Якби звістка про воскресіння Христа була просто легендою, її легко спростували б сучасники.

У 56 році апостол Павло писав, що більше ніж 500 чоловік бачили воскреслого Христа і що багато з них були ще живі (1 Коринтян 15:6). Якби ранні християни вигадали таку легенду, то не могли б розповідати про це серед тих, хто міг би легко її спростувати, пред'явивши тіло Христа.

Тіло Христа не могли вкрасти заради підтасування.

Враховуючи, що ця подія отримала б розголос, було б розумно припустити, що знайдеться бодай один історик, очевидець чи противник, який би засвідчив, що бачив тіло Христа...

Історія мовчить щодо свідчень про те воскресіння.

Різні деталі факту воскресіння свідчать на користь достовірності цього факту.

Свідчення декількох очевидців, кожен з яких висвітлює факти зі своєї точки зору, формують потужну доказову базу в тому разі, коли видимі протиріччя у свідченнях усуваються в процесі ретельного дослідження. Саме так є з різними описами воскресіння Христа.

За звістку про воскресіння Спасителя апостоли йшли на смерть.

12 людей свідчили, що бачили Христа воскреслим і потім протягом 40 років ні разу не зреклися сказаного. Їх били, мучили, побивали камінням і кидали в тюрми. Вони не витримали б цього, якби це не було правдою. Це абсолютно неможливо.

Воскресіння Ісуса стало міцною основою віри християн.

Уявіть психологічну абсурдність картини: група боягузів, які ховалися в зачиненій кімнаті після арешту Ісуса, через кілька днів стає згуртованим рухом, якому не страшні жодні переслідування. І таку драматичну перемену пояснюють жалюгідною підтасовкою? Це просто абсурдно.

Апостол Павло (до речі, апостолом він став вже після воскресіння Христа, а до того був гонителем християн) пише: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша (1 Коринтян 15:14).

«А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Римлян 8:11).

ДЛЯ ЧОГО ВІРИТИ В БОГА?

У вирі нашого динамічного життя в душі кожної людини іноді виникає це важливе запитання. Відповідь просто: вірити в Бога – це значить мати на землі реально щасливе і справжнє життя.

Звичайно, можна і не вірити в Нього, мовляв, Його нема. Але що, як Він все таки є? Тоді все марно, втрачено, і втрачено назавжди.

У мене є годинник – якісний наручний годинник. Він створений для того, щоб показувати точний час. Зовсім не для того, щоб забивати ним цвяхи або влаштовувати чемпіонат з метання в ціль.

Так і людина – у неї є певна мета. Вона на землі не тільки, щоб марнувати своє життя в барах або витратити його на просування по службі. Навіть відповідь на зразок, мовляв, я живу для сім'ї або суспільства, не може задовольнити, тому що залишає найважливіше питання без відповіді: для чого існують сім'я і суспільство? Невже тільки заради появи наступних поколінь?

Мусить бути щось більше, ніж просто земне існування без особливої вищої мети.

Вірити – це жити з Богом

Вірити в Бога – це не просто погоджуватися з фактом, що Він є, але довіряти Йому і жити з Ним. Тоді життя набуває справжнього, вищого сенсу.

Але як нам, людям, спілкуватися з Богом всесвіту, Творцем усього? Біблія ясно говорить – через Ісуса Христа. Саме тому вірити в Бога – це

значить жити з Ним. Жити так, як Він задумав для людини. Адже Він – Творець всесвіту. І запланував для нас життя, яке несе щастя і сенс тут, на землі, і в майбутньому на небесах.

Починається це життя з найцікавішого – з особистого знайомства з Ісусом Христом!

«Як?» – запитаєте ви. Розгорніть свою Біблію. Зверніться до Бога в молитві. Поспілкуйтеся з віруючими людьми.

Та в цьому-то й заковика. Серед нас немає невіруючих. Ми всі у щось або в когось віримо. У себе, в удачу, у гроші, у те, що водій автобуса доведе нас до зупинки...

А це означає, що в кожного з нас закладений потенціал для віри – ми здатні вірити.

Тож будемо вірити в Бога – бо лише Він – «правда, дорога і життя» (Івана 14:6). Він Сам так про Себе сказав, а Йому точно можна довіряти.

Євген БАХМУТСЬКИЙ.

РАДА ЦЕРКОВ ВИСТУПАЄ ПРОТИ АТАКИ НА ВСТАНОВЛЕНУ БОГОМ ТА КОНСТИТУЦІЄЮ УКРАЇНИ ІНСТИТУЦІЮ ШЛЮБУ ТА СІМ'Ї

Релігійні спільноти обурені законопроектом № 9103, який пропонує прирівняти реєстровані партнерства до шлюбу, називаючи їх «сімейним союзом» і змінюючи чинні норми Сімейного кодексу України.

З цього приводу Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звернулася до Голови Верховної Ради, заперечуючи проти чергової спроби легалізації в Україні так званого «одностатевих шлюбів» під виглядом реєстрованих партнерств.

«Можемо прогнозувати, що у разі ухвалення вищевказаного законопроекту наступним кроком лобістів одностатевих відносин стане ініціювання можливості усиновлення дітей одностатевими парами з усіма вкрай негативними наслідками для формування особистості таких дітей та з позбавлення їх природного права на виховання у повноцінній сім'ї – маючи і батька, і матір», – наголошується у зверненні ВРЦіРО.

Нинішня демографічна ситуація, відповідно до Стратегії національної безпеки України, затвердженої Указом Президента України від 14.09.2020 року № 392, визначена серед загроз національній безпеці та національним інтересам України. На переконання Ради Церков,

легалізація одностатевих реєстрованих партнерств жодним чином не сприятиме подоланню демографічної кризи, зокрема через природну неспроможність одностатевих пар до народження дітей.

«Проблематика реагування на демографічну кризу особливо загострюється у зв'язку з нинішньою збройною агресією росії проти України, внаслідок якої тисячі дітей в Україні втратили батька та (або) матір та стали сиротами, майже пів тисячі дітей загинуло і майже тисяча зазнали поранень. При цьому хвиля міграції українських сімей із дітьми за кордон ще більше ускладнює демографічні перспективи України, зважаючи

на виклики післявоєнного відновлення зруйнованої інфраструктури».

Релігійні діячі переконані, що нині в Україні закладаються ціннісні підвалини як для Перемоги в цій війні, так і для подальшого відновлення і розбудови країни. Цілком очевидно, що однією з таких заasad має бути здорова сім'я, що обумовлює необхідність формування та реалізації державної політики, орієнтованої на підтримку сімей, зміцнення шлюбних стосунків, відповідальне батьківство та материнство.

ВРЦіРО вважає неприпустимими будь-які законодавчі ініціативи, які несуть загрози як для інституту сім'ї, так і для ціннісних підвалин українського суспільства в цілому, його моральних і духовних засад.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає парламент відхилити проект Закону № 9103 про інститут реєстрованих партнерств як такий, що несе загрозу для морального і психологічного здоров'я дітей та їхнього права на виховання в сім'ї, створений на підставі шлюбу чоловіка і жінки, та погіршуватиме демографічну ситуацію в Україні.

VRCIRO.org.

ЧОТИРИ ОБМАНИ САМОТНОСТІ

Переїжджаючи в інше місто, приходячи до тям після важкого життєвого періоду, зустрічаючись з нерозумінням близьких або просто без жодної видимої причини, ми всі відчували знайому, чіпку хватку самотності.

Вона може тривати днями й тижнями, призводити до смутку та туги. У такі часи до нас починають приходити оманливі думки. Самотність їх посилює і надає переконливості. Ці думки заважають спілкуватися з людьми та створювати зв'язки, які нам так потрібні. Ось деякі з обманів самотності.

Обман 1: Немає сенсу спілкуватися з людьми

ОБМАН #1 Немає сенсу спілкуватися з людьми.

ІСТИНА: Підтримка один одного – це саме те відношення, яке задував Сам Бог.

ГАЛАТІВ 6:2

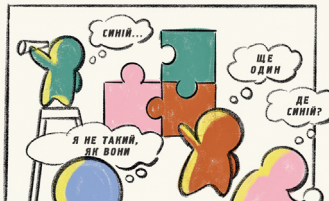
Друзі не відповідають на повідомлення чи дзвінки. Призначена зустріч переноситься знову й знову. Ми чимось їх образили? Може, просто принити нав'язуватися?

Швидше за все, у нібито очевидній байдужості з боку друзів зовсім немає нашої провини. Ми можемо спробувати відверто поговорити з ними, розповісти, чому потребуємо їх спілкування. Також можна помолитись, щоб Господь направив нас до когось іншого, навіть якщо ми не дуже добре знайомі з цією людиною.

Бог знає, що час від часу нам потрібна допомога друзів у тому, щоб нести тягар (Галатів 6:2). І звертатися по цю допомогу не соромно. Саме так ми формуємо стосунки, які задував Бог.

Обман 2: Ти – інший, ти не підходиш

ОБМАН #2 Ти – інший, ти не підходиш.

ІСТИНА: Кожен період життя формує нас, щоб бути частиною тіла Христа.

1 КОРИНТІАН 12:12-20

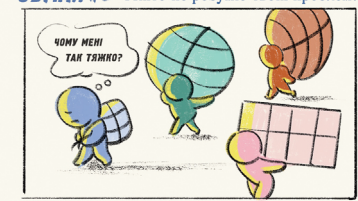
Коли ти не схожий на інших, легко почуватися самотнім. Наприклад, якщо в церкві застряг десь між дружньою молодіжною групою та «клубом одружених», і твої інтереси та переживання особливо ніхто не поділяє.

Хоча це дійсно не дуже приємно, апостол Павло нагадує, що тілу Христа потрібна різноманітність (1 Коринтян 12:12-20), а різні етапи життя – це одна з форм такого розмаїття. Знайдіть час, щоб познайомитись зі старенькою вдовою з церкви, або запросіть на обід молодого студента (несподівано для нього).

Не виключаючи служіння людям у церкві, можна підтримувати стосунки з тими, хто також почуватися самотньо. Або, наприклад, стати волонтером організації, яка займається важливою справою.

Обман 3: Ніхто не розуміє твоїх проблем

ОБМАН #3 Ніхто не розуміє твоїх проблем.

ІСТИНА: Бог вітає нас Своєю Словою, а також через інших людей, коли ми проходимо болючі періоди у своєму житті.

2 КОРИНТІАН 1:4

Іноді ми відчуваємо самотність через труднощі життя. Можливо, нам складно

впоратися зі спокусами, з якими інші християни не мають особливих проблем. Або розрив у стосунках змушує нас почуватися вигнанцем у світі щасливих пар. А ще ми намагаємося розібратися з цілою горою обов'язків, а колегам до цього немає жодного діла.

Хоча кожна людина проходить свої особисті труднощі, інші люди можуть певною мірою співчувати нам у наших переживаннях. Бог використовує цих людей, щоб підтримати нас та допомогти подолати складні ділянки життєвого шляху.

Павло також нагадує: одержуючи втіху від Бога у своїх скорботах, ми самі можемо утішати тих, хто перебуває в будь-якій скорботі (2 Коринтян 1:4). Поточні труднощі допоможуть нам у майбутньому принести втіху тим, які будуть йти такими самими стежками, якими колись ходили ми.

Обман 4: Навіть Бог від тебе відвернувся

ОБМАН #4 Навіть Бог від тебе відвернувся.

ІСТИНА: У будь-яких труднощах Бог завжди спілкується з нами.

РИМЛЯН 8:38-39

У хвилини глибокої самотності може здатися, що Бог не чує нашої молитви. Або якщо чує, то не відповідає.

Але ця думка далека від істини. Ми знаємо, що наш Спаситель був «страдник, знайомий із хворобами» (Ісаї 53:3). Нас втішає той факт, що Він добре знає, що таке самотність. Він знайомий з нашими випробуваннями, як ніхто інший.

А ще ми нагадуємо собі, що абсолютно ніщо не може відокремити нас від Божої любові (Римлян 8:38-39). Хоча самотність, яку ми відчуваємо, іноді здається непереборною, Він завжди поруч. Його втіху та дбайливу присутність можна помітити в багатьох проявах, навіть найдрібніших.

«Хліб наш насущний».

37% УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН МАЮТЬ РОДИНУ АБО ДРУЗІВ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ АБО ОТРИМАЛИ ПОРАНЕННЯ ВНАСЛІДОК ВІЙНИ З РОСІЄЮ - ДОСЛІДЖЕННЯ

Майже 37% українців стверджують, що в них є родичі або військові та цивільні знайомі, які померли або отримали поранення після 24 лютого 2022 року внаслідок військових дій та обстрілів.

Такі дані виявили результати опитування, проведеного соціологічною службою Центру Разумкова. Згідно з опитуванням, 58,5% учасників не мають таких родичів чи друзів, а 4,2% важко відповісти на питання.

Окрім того, дослідження показало, що 39,9% опитаних мають близьких родичів чи членів сім'ї, які виїхали за кордон після 24 лютого 2022 року.

Зокрема, 19,6% зазначили, що такі особи все ще проживають за кордоном, а 12,3% – що вони вже повернулися до України. 8% вказали, що серед таких

людей є і ті, хто виїхав і мешкає закордоном, і ті, хто повернувся.

За результатами опитування, 55,9% не мають таких родичів чи членів сім'ї, а 4,8% не можуть відповісти.

Відзначимо, що на 20 березня, згідно з повідомленням ООН, що в Україні в результаті війни з Росією з 24 лютого 2022 року загинуло 8,3 тисячі мирних жителів, а ще 13,9 тисячі отримали поранення, що сумарно становить 0,043% від передвоєнної чисельності населення України (без Криму) – 41,13 мільйона осіб.

Опитування відбувалося з 22 лютого до 1 березня методом персональних інтерв'ю з 2020 респондентами на територіях під контролем українського уряду, де бойові дії не проводяться. Теоретична похибка опитування становить не більше 2,3%. Водночас додаткові систематичні відхилення у вибірці можуть мати коріння в наслідках російської агресії, зокрема, у змушеній евакуації мільйонів громадян України.

ПЕРЕМІНИ РЕАЛЬНІ

У книзі Джеррі Бріджеса «Дисципліна благодаті» описана цікава історія про пана і раба. Пан дуже любив свого вірного раба і перед смертю подарував йому свободу і залишив величезну на ті часи суму – 50 000 доларів. Рабу видали документи про те, що він вільний і що на його рахунок в банку лежать кошти. Минуло декілька місяців, але коштами він не користувався. Директор банку покликав його до себе й нагадав, що на його рахунок лежить 50 000 доларів. Але той навіть не розумів, скільки це грошей, і запитав: «Сер, а можна мені взяти звідти 50 центів, щоб купити мішок кукурудзи?..»

в суспільстві, виконання певних правил... Але наші найкращі досягнення можуть лише на деякий час створити ілюзію сили й міцності і не здатні дати прощення гріхів і перемоги смерті. Лише віра в перемогу Христа так зміцнює життя, що людина стає здатною протистояти гріху і жити так, як вчить Христос.

За часів апостола Павла місто Коринт мало недобру славу, його жителі вели аморальний і розпусний навіть для тогочасних звичаїв спосіб життя. Ті, хто увірував у Христа, силою Божою змінилися і почали жити по-новому. Але щоб протистояти зовнішньому впливу і старим звичкам, їм постійно потрібно було зміцнюватися вірою у воскресіння Христа.

Уже в той час, за життя багатьох свідків воскресіння Христа, у Коринтській церкві були люди, які не вірили у воскресіння. «Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, як же дехто між вами говорять, що немає воскресення мертвих?» (1 Коринтян 15:12). Якщо не вірити у воскресіння Христа, тоді все наше життя дотепер і даремне, у нас немає майбутнього.

Якщо я не вірю у воскресіння, то дуже легко можу дійти до висновку, що головне – жити для себе, бо все одно завтра помру. Який сенс боротися з гріхом? Павло вчить, що це неправильно і небезпечно уявлення про життя: «Коли я зо звірами боровся в Ефесі, яка мені по-людському користь, коли мертві не воскресають? Будем їсти та пити, бо ми зватра вмрем!.. Не дайте себе звести, товариство лихе псує добрі звичаї! Протверезіться правдиво, та й не грішіть, бо деякі Бога не знають, говорю вам на сором!» (1 Коринтян 15:32-34).

Запитання до кожного з нас: що насправді зміцнює наше життя? Що робить нас міцними й непохитними? Здоров'я, гроші, статус, сім'я, діти, впевненість у власній праведності: я не грішу, хороший християнин, намагаюся все робити правильно?... Якщо так, то це ідопоклонство, ми хочемо зміцнитися тим, що насправді не дає сили, і живемо так, ніби є лише

сьогодні й зараз, а потім – смерть.

При розкопках Помпеїв, знищених виверженням Везувію, знайшли рештки жінки, яка загинула, міцно притискаючи до себе шкатулку з золотими прикрасами. Очевидно, вона дуже дорожила тими речами і намагалася в останню мить зміцнитися тим, що було для неї найціннішим. Дух Святий через Боже Слово спрямовує нас до єдиного джерела життя і сили – до воскреслого Христа: «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав. Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні...» (1 Коринтян 15:57-58). Тому перша істина з цього тексту – перемога Христа зміцнює наше життя.

Збагачуйтеся: перемога Христа збагачує життя

Друга заповідь – збагачуйтеся: «... збагачуйтеся завжди в Господньому ділі...» Мова не про накопичення грошей чи інших цінностей. Це збагачення для Бога, про яке вчить Ісус: «Не складайте скарбів собі на землі, де нищать їх міль та іржа, і де злодії підкопують і викрадають. Складайте ж собі скарби на небі...» (Матвія 6:19-20). Павло мотивує коринтян збагачуватися у Господньому ділі – примножувати працю для Христа.

Що таке Господнє діло? Біблія вчить, що все наше життя має бути життям, посвяченим Богу, тобто Господнім ділом. Усе наше життя, абсолютно всі його сфери мають бути підпорядковані Христу і сприяти тому, щоб поширювати Його перемогу, Його воскресіння. Люди витрачають дуже багато зусиль, щоб примножувати власний комфорт, мати певні речі, гарний вигляд. У цьому немає нічого поганого, але коли ми живемо лише заради цього – то це проблема, так живуть невірні люди, погани, які не знають Бога і не покладаються на Його доброту: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Матвія 6:33).

Божий Син віддав Своє життя, щоб ми могли жити згідно з Його волею, і якщо ми цим нехтуємо, то беремо благодать Христа надаремно: «А ми, як співробітники, благаємо, щоб ви Божою благодаттю не брали надармо» (2 Коринтян 6:1).

Навколо кого і заради чого витрачається ваше життя? Чи підпорядковане все в ньому служінню Христу? Якщо так, то перемога Христа буде збагачувати вас.

Знайте: перемога Христа нагороджує життя

Яку винагороду обіцяє Христос? Це нагорода, яка матиме вічні наслідки – воскресіння в новому тілі і вічне життя з Богом у новому світі. Воскресіння Христа є прикладом того, що станеться не лише з людьми, які повірять Йому, але і з усім творінням. Тому все творіння чекає на другий прихід Христа і воскресіння. Переміни справді будуть реальними

й глобальними.

Павло пише: «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас... Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі... Й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зітхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла» (Римляни 8:18, 23). А коринтянам він пояснює дуже важливу істину: вони також воскреснуть і матимуть нові тіла, які вже не будуть вражені гріхом і тлінням, не будуть хворіти, старіти й помирати, це будуть нові, прославлені тіла, подібні до тіла Христа (1 Коринтян 15:35-54).

Він пояснює це на прикладі насіння, яке сіється в землю і ніби помирає, але з нього виростає новий плід, і відбувається це Божою силою: «Так само й воскресення мертвих: сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне» (1 Коринтян 15:42-44). У цьому тексті сказано про звичайне і духовне тіло. І мова не про протиставлення фізичного й духовного, як дехто вважає. Тут ідеться про порівняння фізичного, враженого гріхом, і нового тіла, яке після воскресіння повністю перебуватиме під впливом Духа Святого. Усі ми народжуємося у звичайних тілах, вражених гріхом, і через те хворіємо, старіємо і помираємо. Але тим, хто вірить Христу, Бог прощає гріхи й обіцяє воскресіння, і це воскресіння буде в новому тілі, подібному до тіла Христа, яке вже не підлягатиме тлінності і смерті. Павло називає його духовним.

Духовне тіло – це не якийсь дух. Це матеріальне тіло, але без гріха, з новими якостями, тіло, не схильне до тлінності і смерті. Після воскресіння тіло буде наповнене силою Духа Божого і не піддаватиметься тлінності і смерті.

Сьогодні день спасіння

Якщо ви досі не вірили, то сьогодні – день спасіння, Христос воскрес із мертвих, щоб простити вам всі гріхи і дарувати перемогу над смертю, воскресіння з мертвих і вічне життя. Зверніться до Нього в молитві про прощення й спасіння і прийміть у дар вічне життя.

Христос воскрес, тому є сенс народжувати дітей, а не «жити для себе», є сенс виховувати дітей в страху Божому, щоб вони виростили вірними Христу. Христос воскрес, тому є сенс старанно вчитися – не лише для того, щоб стати висококласним професіоналом, але щоб служити Христу в Україні, а не втікати за кордон тільки через те, що там легше жити.

Христос воскрес, тому є сенс служити людям, які нічого не можуть дати нам взамін чи якось віддячити, є сенс допомагати тим, в кого нема того, що є в нас.

Бог дарує нам безцінний дар із вічними наслідками – перемогу Христа над гріхом і смертю! Тому живімо так, щобі всім було зрозуміло, що Христос воістину воскрес!

Сергій ВОЛОЩУК.

ВОСКРЕСІННЯ ЛАЗАРЯ

«Ісус же, знову пройнявшись жалем, приходив до гробу. То була печера, і камінь лежав на ній. Ісус говорить: візьміть камінь. Сестра померлого, Марта, говорить йому: Господи! Вже смердить, бо чотири дні, як він у гробі. Ісус говорить їй: чи не сказав Я тобі, що, коли будеш вірувати, побачиш славу Божу? Відвалили камінь від печери, де лежав померлий. Ісус звів очі до неба і сказав: Отче! Хвалу Тобі воздаю, що Ти почув Мене. Я і знав, що Ти завжди почувеш Мене; але сказав це для народу, який стоїть тут, щоб повірили, що Ти послав Мене. Сказавши це, Він голосно промовив: Лазарю! Вийди геть. І вийшов померлий, оповитий по руках і ногах поховальними пеленами, і обличчя його обв'язане було хусткою. Ісус говорить їм: розв'яжіть його, нехай іде. Тоді багато з юдеїв, які прийшли до Марії і бачили, що сотворив Ісус, увірвали в Нього» (Івана 11:38-45).

Приголомшлива сцена: Ісус воскреслає з мертвих Свого друга, Лазаря. Але коли ми простежимо за історією цього воскресіння, то побачимо етапи, необхідні і для нашої особистої трансформації.

До нашої зустрічі з живим Ісусом ми всі немовби внутрішньо мертві і в серці відчуваємо пустку. Насправді

ми в мороці, темряві «гробу».

Та приходив Ісус. «Візьміть камінь» – це перша річ, про яку Він просить. Ісус спершу хоче зняти «каміння», які нас гнітять, паралізують. Це відправна точка: Він, Спаситель, визволяє нас від тягаря страждань, Своїм словом і Своєю присутністю, як зробив це для Лазаря.

«Чи не сказав Я тобі, що, коли будеш вірувати, побачиш славу Божу?» – говорить Він Марті і кожному з нас. Якщо ми увіруємо, навіть неможливе стане можливим. Існує тільки одна умова: вірити в Ісуса, у силу Його спасіння, милосердя. «Слава Божа» – це життя, могутніше за смерть, світло,

сильніше за темряву.

«Отче! Хвалу Тобі воздаю...» Ісус прославляє Отця. Усе відбувається завдяки Отцеві, і саме той факт, що Ісус прославляє Отця, «спонукує» Отця діяти. Це акт віри, який торкається Божого серця. Коли ми серед випробувань здатні прославляти

Отця – за те, що Він є, за Його любов, то, попри складні обставини і різні перешкоди, це немовби «визволить» силу Божого благословення і відкриє Йому двері нашого життя.

«Він голосно промовив: Лазарю! Вийди геть». І Лазарь послухався Христа й вийшов з гробу. Ісус закликає нас вийти зі своїх печер, з темряви. Ми можемо Його не почути або не послухатися. Але Він «голосно» кличе кожного з нас до світла життя, незважаючи на «пелени», які поневолюють і засліплюють нас.

«Розв'яжіть його, нехай іде». Якщо ми послухаємося Його посеред своїх випробувань, своєї темряви, Він звільнить нас від усього, що нас полонить. Тоді ми зможемо «ходити» за Ним, дихати живим повітрям Його Святого Духа.

І останній урок: ми ніколи не зцілюємося, не звільняємося і не «воскресаємо» тільки для себе, для особистого блага. Це завжди відбувається і для свідчення, щоб інші серця, своєю чергою, теж могли воскреснути, насолоджуватися любов'ю Бога і любити Його.

ОРКИ ЧИ ЛЮДИ...

За рік війни нашу країну перетворили на руїну, пограбували, вбили сотні тисяч українців, і зробили це переважно молоді – 18-, 20- і 30-річні росіяни. Ми називаємо їх орками. Тому що звичайні люди на таке неспроможні.

Але ось що не вкладається мені в розум. Ці нелюди не прожили ще й половини життя, а вже на самому його початку вщент зіпсовані зсередини, наповнені злом, ненавистю і підлістю до такої міри, що готові знищити весь світ. Дивлячись на те, що вони натворили, ми переконані, що насправді там немає нічого людського, лише звіряче, демонське. І спробуйте тепер переконати українців у зворотному.

Тому постає питання: в яких родин виховувалися ці істоти, хто заклав у їхні серця стільки ненависті і як вони це зуміли зробити... Самі лише путін із соловйовим на таке не спроможні. Людину не можна зробити такою за 5-10 років. Очевидно, це зло закладалося впродовж поколінь. Ненависть передавалася з покоління в покоління, і ось результат – на світ з'явилися орки...

А тепер – про хороше. Цю історію мені розповів старенький пастор, якого я вважаю своїм духовним наставником, – Ел Фрізен. Одного разу він приїхав до України з Канади, завітав до нашої студії. Виявляється, він ріс у родині, де було 14 дітей. І ось він розповів.

Історія Ела Фрізена

На трьох старших синів у нашій родині були покладені певні обов'язки. Ми виконували їх по черзі. Одна з цих робіт – прибирання в хліву для свиней – мені дуже не подобалася. Однієї суботи батько нагадав, що сьогодні моя черга там прибирати. А мені так не хотілося цього робити... Я не знаю, що зі мною трапилося того дня, але я розсердився на тата і пішов у протилежний від сараю бік. Сховався за будинком в кущах і просидів там дві з половиною години. Більше ховатися не зміг, бо почуття провини і голос сумління не давали мені спокою. Врешті, не маючи більше сили сидіти в кущах, я підвівся й пішов до сараю. Зайшовши туди і, звикнувши до темряви, почув якесь шарудіння. Підійшовши ближче, я побачив батька, який завершував прибирання. Піт стікав по його обличчю, він озирнувся, і в його очах була доброта. «Гаразд, – промовив тато, – якщо ти не хочеш прибирати, то поміняємося. Я закінчую твою роботу, а ти зробиш мою».

А йому того дня випала найлегша робота. Я вийшов з хліву, але почуття провини не давало мені спокою. Думав, якби я хоча б вибачився перед батьком... А тепер не зможу виконувати роботу з радістю. Почуття провини мене просто долало. І замість того, щоб витратити на батькове завдання три години, я витратив на нього всі десять, але так роботу і не закінчив. Нарешті о пів на одинадцять вечора я втомився і пішов до хати. Подумав, що засну і про все забуду, але заснути не зміг. Вертвся, крутився, повертався на всі боки, а сон не приходив. Опівночі старий годинник на стіні почав відбивати дванадцять. У цьому дзвоні я чув: «Еле, ти винен... Еле, ти винен...» І це биття, здавалося, не припинялося. Як можна під таке спати?..

Врешті-решт о пів на другу ночі я підвівся, одягнувся, прокрутив у голові все, що хотів сказати татові, і пішов до батьківської спальні. На моє здивування, двері були щільно зачинені, хоча зазвичай вони були лише прихилені. Я зрозумів, що це через мене. Я почувався жадливо. Хотів кричати, але не зробив цього, бо всі спали. Нарешті намілювався тишенькою постукав. Я думав, що якщо батьки не почують, то я скажу: «Господи, я ж намагався вибачитися, допоможи мені тепер заснути».

Я ледь доторкнувся до дверей, як мати сказала: «Еле, заходь». Мамо, як ти знала, що це я? Я знав, що в тебе сім пар очей, але не знав, що ти можеш бачити в темряві крізь двері... Я відчинив двері. Ніколи не забуду того, що побачив. Батько, повністю одягнений, стояв на колінах біля ліжка. Він не спав.

Не маючи сили стриматися, я заплакав, як мала дитина. Виявляється, увесь цей час завдяки татовій молитві Бог працював над моїм серцем. Коли батько підвівся з колін, в його очах бриніли сльози. Він підійшов до мене, поклав руку мені на плече (він так часто робив) і сказав: «Еле, я простив тобі тієї ж хвилини, коли ти не послухався. Життя занадто коротке, щоб ображатися на когось. Не роби так і ти. І до речі, не потрібно

говорити ні слова – я знаю, чому ти прийшов, і дякую тобі. Бог простив тобі і я також, тож іди спати».

Я повернувся й пішов. Буквально за хвилину після того, як я ліг в ліжку, я заснув. Я більше не чув цокання годинника. Таке враження, що Бог наклав його ковдрою.

Наступного ранку, у неділю, нам потрібно було йти до церкви. У нашій сім'ї був певний порядок збирання. До церкви ми діставалися за 15 хвилин. За пів години до виходу з дому ми снідали, а потім мали час спілкування з Богом. За пів години до початку сніданку ми приймали душ і одягалися. Троє старших синів і батько вставали на пів години раніше до того, як прокидалися всі інші, щоб зробити деякі домашні справи. Але цього ранку мій будильник задзвонив тоді, коли всі вже приймали душ. Це було несподіванкою. Я одягнувся і побіг на кухню, щоб запитати в матері, хто перерів мій будильник. Мама глянула на мене і сказала: «Через дві години після того, як ти вийшов з нашої спальні, тато зайшов до тебе і перерів будильник. Вранці він сказав мені, що тобі потрібно півтори години додаткового сну. І щоб я сказала тобі, що твоє сумління чисте і робо-

розповідали про це іншим дітям. Питання вирішувалися між батьками і конкретною дитиною». – «Але чому він так зробив?» – вигукнув я.

Мама відповіла: «Прочитай Матвія 6:6 і зрозумієш: «Ісус каже: ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й помлись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі». Батько вірить у ці слова буквально, застосовує їх, і вони працюють на практиці. Саме тому він так і зробив. До речі, якщо батько бачить якусь проблему, він завжди застосовує «рецепт» з Біблії».

Після цього я змінився. Зі мною більше ніколи нічого подібного не траплялося. Я просто сказав: хочу бути таким, як мій тато.

Цінності передаються

Ел Фрізен здобув вищу освіту, працював вчителем у школі, став пастором, а також досвідченим консультантом, який практично допоміг сотням сімейних пар налагодити стосунки. Усі його діти також стали християнами. Духовні цінності, виявляється, передаються від покоління до покоління.

А тепер повернімося до війни. Як бачите, російські орки також при-

знаєте ви, що коли людина жорстока, то вона жорстока не тільки до ворогів, але й до співвітчизників. Саме таким є путін: він жорстокий не тільки щодо українців, але й щодо нещасних росіян. Жорстокість – суть його природи. Він успадкував це від своїх предків.

Ким ви бажаєте, щоб стали ваші діти – орками чи людьми? Хочете, щоб вони постійно ненавиділи, заздрили і мстили чи щоб уміли співчувати, бути милосердними, слухалися батьків, поважали людей...

Я хотів би, щоб мої нащадки були саме такими, бо послух, милосердя, співчуття, терпелість – якості, притаманні Богові. Про Нього написано: «Господь, Бог милосердний і милостивий, довготерпеливий, і багатомилостивий та правдивий» (Вихід 34:6). Виявляється, коли ми демонструємо такі риси характеру, то стаємо схожими на Бога, відображаємо Його образ. А інакше будемо відображати якості диявола. І ті чи інші риси характеру ми передаємо у спадок своїм дітям.

Щоб передати, треба мати

Якщо ви бажаєте передати своїм дітям і донькам справжні духовні цінності, то спочатку потрібно мати їх самим. Якщо батько бажає, щоб син був співчутливим, то має показати співчуття щодо його матері, своєї дружини. Якщо ви бажаєте, щоб ваша дитина турбувалася про свою сім'ю, вона має побачити вашу турботу про неї. Вона хоча б раз має почувати, як ви широко молитесь за неї.

Де ваші діти навчатися прощати, якщо не побачать, як прощаєте ви? Де навчатися доброти, якщо не у вас?

Ці «скарби» не валяються на вулиці. Їх не здобути без Ісуса. Це – плід духа: «А плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: закону нема на таких!» (Галатів 5:22-23).

Коли Христос оселяється в серці людини і воно стає Його храмом, то людина змінюється, стає схожою на Ісуса. І тому зможе передати справжні, Божі цінності своїм нащадкам.

Майбутнє наших дітей дуже залежить від того, в яких стосунках з Богом ми перебуваємо сьогодні як батьки. Чи дозволяємо Богові змінювати наше серця і наповнювати їх Собою...

Нам всім дуже потрібний Ісус. Лише Він може змінити нас. Дозвольмо Йому зробити це вже сьогодні. І станемо свідками неймовірних чудес.

Олександр ЧМУТ.

ту зроблено за тебе».

Я оторопів. А мама промовила: «Якби ти не прийшов уночі, тато стояв би на колінах всю ніч. А якби ти не прийшов наступного дня, він би знову молився всю ніч. Але навіть якби ти не послухався і знову зробив те саме, що й вчора, батько ніколи б тобі цього не згадав. Бо вчорашнє вже прощене. Не потрібно ображатися за речі, за які ще не попросили вибачення. Їх треба віддати Ісусові. І тоді Він працюватиме в серці людини. Треба завжди віддавати це Христові. Ніколи не можна вилити свій гнів на людей».

Я був все ще здивований. І сказав: «Тато зробив це заради мене?». «Ні, – відповіла мама. – Він завжди це робив для всіх своїх дітей, якщо вони не слухалися. Але ми ніколи не

йшли на нашу землю з певними, так би мовити, «цінностями»: жорстокістю, відсутністю співчуття, заздрістю, гордістю, відсутністю милосердя, образою, бажанням мстити, знущатися... Це все – цінності, які вони мають. І вони не назбирали це по дорозі в Україну. Вони успадкували це з молока матері, перейняли від своїх предків, які були такими самими людиноненависниками».

І тепер коли ми думаємо про тих, хто житиме в Україні після нас, уже сьогодні варто дбати, якими цінностями ми наповнимо їхні серця, серця наших дітей та онуків.

Просто поміркуйте над тим, чи бажаєте ви, щоб ваші діти були співчутливими, милосердними, щедрими, добрими, чи, можливо, навпаки, жорстокими, як російські орки? Чи

У ПОШШУКАХ ІСТИНИ

Юда шукав земні скарби. Проте незабаром зрозумів наслідки своїх дій. Тридцять срібняків – ціна, за яку Юда готовий був зрадити Ісуса. Але коли підступний план звершився, Юда розкався і повернув гроші первосвященникам і старшим. Він зізнався, що згрішив, видавши невинну кров.

Історія Юди – приклад того, які небезпеки можуть загрожувати необережному в рішеннях серцю, яке не заспокоїться, поки не отримає те, що хоче. Потрібно берегти свої серця, щоб

захиститися від потоку спокус і не обмінювати Ісуса, як у випадку з Юдою, на швидкоплинні земні скарби – такі, як статус у суспільстві чи матеріальний добробут.

Петро шукав спосіб показати Ісусу свою любов.

Але в кінцевому результаті зрікся Христа. Петро покладався на свої власні сили, коли сказав Ісусові, що не зрадить Його. Натомість тричі відірвався від Христа, перш ніж заспівав півень. Зрозумівши, що накоїв, Петро гірко плакав і просив у Бога прощення.

Як і Петро, ніхто з нас не є досконалим. І як би сильно ми не прагнули любити Христа, наші слабкості та невдачі часто стають каменем спотикання. На щастя, ми можемо принести все це до підніжжя хреста, де Ісус прийме

нас і очистить. Чи шукаємо ми Ісуса як Того єдиного, Хто може нас змінити й оновити?

Двоє розбійників шукали спасіння. Але тільки один прийняв Христа.

Ми часто просимо Бога врятувати нас від земних проблем, але водночас нам важко повірити, що ми вже спасенні. Ми говоримо Ісусу, щоб Він згадав про нас на небесах, забуваючи, що Його запрошення вже давно нам послане. Господь помер на хресті заради нашого спасіння, а це означає, що тепер ми можемо бути з Ним вічно в раю.

Але коли ми думаємо про небо, що ми уявляємо – просто місце, де не буде сліз і страждань, а чи з нетерпінням чекаємо того часу, тому що там зможемо бути з Ісусом і поклонятися Йому?

Жінки шукали тіло Ісуса. Але знайшли лише порожню гробницю.

Марія Магдалина і Марія, мати Якова, були засмучені та розчаровані, коли побачили порожню гробницю. Але їх зустрів ангел і сказав, що Той, Кого вони шукають, воскрес. Почувши це, жінки зраділи. Як і вони, ми теж можемо

радіти, знаючи, що Ісус переміг смерть на хресті й вона більше не має ніякої влади над нами.

Треба постійно нагадувати собі, що Господь дійсно воскрес. Воскреслий Христос живий і сьогодні. У життєвій метушні ми можемо швидко забути про Ісуса і не давати Йому належне місце в серці. Стежмо за тим, щоб Він дійсно перебував у центрі нашого життя.

ПРАВДА ПРО БОГА

Христос воскрес! Але щоб воскреснути, Йому спершу довелося пережити страждання і смерть, тому що воскресіння без смерті немає.

Ми всі помremo – незалежно від того, подобається нам це чи ні. Як би ми не намагалися продовжувати життя, поліпшуючи здоров'я за допомогою різних методик, Бог обмежив людське життя певним віком.

Це ми не можемо змінити, можемо лише прийняти як факт. Але можемо змінити ставлення до смерті і зробити вибір: помираємо ми з Богом чи без Бога.

Бог довірив нам дорогоцінний час на землі, щоб ми могли зробити вибір, який визначить нашу вічність. Смерть прийде однозначно, якщо тільки ми не дочекаємося другого приходу Ісуса Христа. В яких стосунках з Богом ми тоді будемо?

Біблія – основа нашої віри

Саме в Біблії Бог відкриває нам Себе, з неї ми дізнаємося, Хто Він і Який, для чого створив світ і нас, людей, і в чому сенс нашого життя. Про це читаємо уже на перших сторінках. І найперше дізнаємося, що Бог створив людину для спілкування.

Бог самодостатній – як Отець, Син і Дух Святий, як Свята Трійця. Але Він захотів створити людину, щоб мати з нею стосунки любові, причому – добровільні стосунки.

Перш ніж створити людину, Бог створює всесвіт і землю як центр всесвіту для людини, творить зорі, планети, галактики, щоб людина могла споглядати цю дивовижну красу, осягнути яку досі не здатна наука. І Він мав звичку у денній прохолоді прогулюватися в саду з Адамом і Євою.

Та ще до того, як Бог створив світ,

один із анголів, якого звали Люцифер («світлоносний») – нині він більше відомий під іменем диявол (тобто «той, хто проти людини, хто зводить людину») – повстав проти Бога, захотівши такої влади, яку мав Бог. Він не був всюдиприсутній, всемогутній, не міг творити і не все знав, однак захотів стати богом. І разом із ним проти Бога повстала третина ангелів.

Обман про Бога – природа гріха і спокуси

І райському саду росло дерево, плоди якого Бог заборонив людям їсти. Суть була не в дереві, а в послуху. Та до людини підступив диявол. Ось як це було: «Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю? І відповіла жінка змієві: З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, Бог сказав: Не їжте із нього, і не доторкайтесь до нього, щоб вам не померти. І сказав змії до жінки: Умерти не вмрете! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з

нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Буття 3:1-5).

Уже в самому запитанні диявола був закладений обман. У питанні про те, чи правду сказав Бог, і збережена природа гріха і спокуси. Коли ми сумніваємося, що Бог добрий, що Він нас любить, що Він говорить правду, ми – у спокусі. І досі диявол щодня намагається переконати нас у тому, що Бог обманює. Тому що його ціль – згубити якомога більше людей. Машина смерті, запущена в Едемському саду через непослух людини, і сьогодні вбиває мільйони людей – через війни, аборти, невиліковні хвороби, злочини, наркотики, алкоголь, руйнування сім'ї – забираючи їх у пекло.

Самі собі боги?

Диявол обдурив перших людей, обіцяючи, що вони стануть як боги. Та як би людина не бунтувала проти Бога, Богом вона ніколи не стане. На жаль, багато хто і досі вірить в цей диявольський обман, що ми самі можемо вибирати, що добре, а що зле. І якщо тобі потрібне щось, що є в іншого, – забери це. Головне – щоб тобі було добре. Живіть сьогодні, будьте для себе богом сьогодні.

А потім ми плачемо від наслідків гріха і ображаємося на Бога, мовляв, навіщо Він допустив це в нашому житті? А Бог нас питає: а навіщо ти вигнав Мене зі свого життя? Я хочу благословити тебе, зробити щасливим, а ти шукаєш щастя в наркотиках, в алкоголі, у позашлюбних стосунках...

Твоє щастя – у справжній любові чоловіка і дружини, у правді Божій. А диявол каже: не вір, ти сам можеш бути богом свого життя. Бог хоче від вас щось сховати. Він хоче вас обмежити.

Чому він так говорить? Тому що сам повстав проти Бога і програв битву. Він думав, що коли Ісус Христос помре на хресті, це буде кінець. Але смерть Христа на хресті стала кінцевою перемогою над дияволом.

Поле битви – твій розум

Основна битва ведеться сьогодні в розумі. Ворог постійно спонукує нас сумніватися в правдивості Божих слів. І як тільки ми прийняли його думки, ми програємо цю битву.

Якщо ми повірили дияволу, рано чи пізно наша віра в нього матеріалізується і приведе до біди. Зміняться наші стосунки, наше життя, зміниться наше очікування смерті.

Коли ми віримо Богові, у цьому очікуванні не буде страху і муки, це буде

радість очікування зустрічі з Тим, Хто нас створив, щоб любити і спілкуватися.

Сховатися неможливо

Згрівшиши, люди прозріли, побачили, що вони нагі, і зшили собі пояс з листя смоківниці, щоб сховати наготу від Бога. Це перша реакція людини на усвідомлення свого гріха. Виявляється, я не бог, не володар свого життя. І ми починаємо виправдовуватися, прикриватися чимось, пояснювати собі і Богові, чому ми так вчинили. І починаємо ховатися від Бога.

А диявол тут як тут, нашіптуючи, що надії немає, Бог тобі не пробачить, треба ховатися від Нього, бо Він тебе знищить. Він тебе не любить, ти ніколи не зможеш заплатити за свій гріх. Тому втікай!

Що робить Бог, коли людина вчинила непослух і усвідомила, що насправді не стала богом? Він виходить назустріч, Він шукає людину. Він все знав наперед. Знав, що людина згрішить, що задля її спасіння доведеться послати Єдинородного Сина на жахливу смерть на хресті. І все одно нас створив. Бо Він нас любить. І Він першим робить крок назустріч людині, яка згрішила. Він гукає: «Адаме, де ти?», «Тарасе, де ти?», «Маріє, де ти?», «Василію, де ти?». Як би далеко від Нього ми не ховалися у своєму гріху, Він шукає нас. Він любить і хоче відновити з нами стосунки, хоче дати нам те, що запланував дати до закладіння світу, – нове небо, нову землю.

Але й диявол нас шукає. Шукає, щоб сказати: не вір Богові, Він насправді не добрий і не любить. Тому живи як живеш. А потім помреш – і на цьому все скінчиться.

Та Бог виходить нам назустріч і питає: «Де ти? Чому ти тут? Чому втік аж сюди? Я хочу повернути тебе до Себе».

Як не боятися суду

На заклик Бога Адам відповідає: «Боже, я почув Твій голос, як Ти ходив по раю, і злякався, бо я нагий, і сховався». Адам злякався і визнав це. Якщо ми шукаємо Бога, то найперше мусимо визнати, що ми Його боїмося. Боїмося Його суду і ховаємося від Нього. Обмануті дияволом, ми не знаємо, що час на землі – це час, щоб зробити правильний вибір і прийти до Бога. Ісус обіцяє, що кожен, хто вірить в Небесного Отця, має вічне життя і на суд не приходять, але переходять від смерті в життя.

Ось правда! Діти Божі, які довірили себе Божій любові, не приходять на суд, де Бог буде оголошувати вирок людям, які під час земного

життя втікали від Нього і вірили в обман диявола.

Нас знищує не Бог, а гріх. Якщо ми виганяємо Бога зі свого життя, то чому тоді ображаємося на Нього, коли пожинаємо наслідки?

Стосунки любові, а не страху

Бог не змушує до стосунків із Ним. Він очікує, що ми добровільно покоримося Його волі. Він хоче, щоб ми любили Його.

Через непослух Богові смерть увійшла в наш світ. І те, що відбувається сьогодні в Україні, – це наслідок її руйнівної діяльності.

Бог поважає наш вибір. Поважає настільки, що насильно в наше життя не втручається. Але Ісус і сьогодні кличе: «Прийдіть до Мене всі, стомлені і обтяжені, і Я заспокою вас».

Бог не тільки вийшов нас шукати. Бог-Син втілюється в людину, щоб разом з нами прожити частину життя, переносити те, що переносимо ми, – хвороби, зради, вбивства, безсоння, сльози, смерть близьких друзів... Він став людиною, тому що Йому не все одно, що з нами буде після смерті. Він став людиною, тому що настільки любив нас, що був готовий померти за нас, щоб повернути нас до Себе, щоб відновити з нами стосунки.

І святкування Воскресіння Ісуса Христа – це нагадування про Божу любов до нас: «Так-бо Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородженого, щоб кожен, хто повірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». Божий Син не тільки помер за наші гріхи – Він воскрес для нашого оправдання, щоб ми мали вічне життя. І ми воскреснемо, як воскрес Він.

Що ми скажемо?

Усі ми станемо колись перед Ним. І що ми Йому скажемо, якщо тут, на землі, вибрали вірити дияволу. Що ми скажемо, коли Він нагадає, скільки разів стукав у наше життя, а ми Його відкидали, заявляючи, що все це неправда.

Нагадає, що давав нам Своє Слово, а ми відмовлялися його читати. Посилав на наші дороги людей, які хотіли про Нього розповісти, а ми їх не слухали. Що ми Йому тоді скажемо?

Божий заклик ще звучить. Ми не знаємо, що буде завтра з нами і нашими дітьми. Але якщо сьогодні скажемо Богові «так», наше завтра опиниться в Його турботливих і надійних руках.

Чи готові ми сказати Йому «так»? Чи готові прийняти Його любов і Його правду?

Тарас ДЯТЛИК.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ІНСТРУМЕНТ ВОРОГА

З того часу, як рідні брати продали Йосипа в рабство, їхнє життя кардинально змінилося. Усі десятеро стали обманювати. Обдурили батька. Обдурили сусідів та родичів. Обман став їхнім постійним супутником. Він переслідував їх кожного дня. З брехнею вони лягали спати й з нею прокидалися. Брехня вимотувала їхні нерви й вихолощувала совість. Їм доводилося щодня боятися один одного.

Коллективну брехню приховати дуже складно, адже кожен із них міг колись шантажувати інших правдою. Обман змушував братів стежити один за одним. Щодня вони бачили батька, який від горя не знаходив собі місця. Так тривало багато років. Поступово обман став звичним членом сім'ї. Невидимий фізично, він був присутній на всіх сімейних трапезах і несподівано давав про себе

знати. Батько часто вимовляв ім'я Йосипа, і в цей час брати опускали очі, мовчали й боялися, боялися, але мовчали.

Та ось нестерпний голод змусив синів Якова вирушити до Єгипту по хліб. Там вони теж брехали всім, хто заводив із ними розмову. Це вже автоматично. За багато років вони відшліфували своє мистецтво.

Звичайно, вони аж ніяк не надіялися зустріти Йосипа. Але, як це часто буває, саме це й сталося. Земля, як кажуть, кругла. Це був шок, який привів братів до тям. Йосип впізнав їх перший і вирішив перевірити на детекторі брехні. Цей тест вони провалили. Йосип зрозумів, що треба рятувати братів, і відкрився їм, заздалегідь прощаючи та заспокоюючи.

Коли все відкрилося, хлопці раптом відчували зміни. Зник страх і з'явилася легкість у душі. Відійшла напруга, яка, мов прес, тиснула майже фізично протягом багатьох років. Правда, виявляється, не лише завдає болю, а й лікує. Правда розбиває, але, як і тепло, зігріває та вкриває ковдрою примирення. Звичайно, ще треба було знайти потрібні слова, знайти сили залишити звичку постійно брехати. Але головне

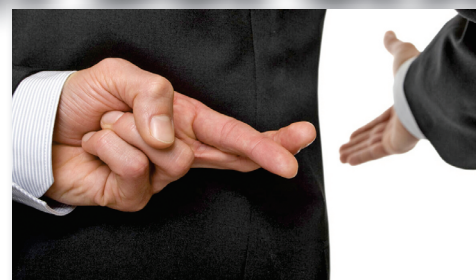
було зроблено. Сім'я відновлювалася. Але як сказати про все побитому горем старому Якову?

Повернувшись додому, вони побачили звичну картину. Батько сидів на призьбі й спостерігав за вівцями, які паслися поруч. Сини всі разом підійшли до нього й стали говорити, що Йосип живий. Вони чекали, що Яків одразу зрадіє, але його серце зіщулилося й залишилося холодним від горя. Хлопці спробували ще раз, але все марно.

Так відбувається, коли щоденний обман культивує наш розум. Брехня шар за шаром накладає смердючу плісняву, і все це утворює в холодну, тверду плиту розчарування. Колись добре, гаряче серце раптом стає холодним і крихким, як лід.

Опіратися брехні складно, майже неможливо. Обман – це ціла наука. Жертвою її часто стають довірливі люди. Не чекаючи підступу, вони вірять неправді – і вона перетворює їхнє серце на лід. Тільки після того, як брати стали переповідати слова Йосипа й показувати батькові його колісницю, дух Яковів ожив.

А згадаймо двох молодих людей, що йшли до Еммауса. Убиті горем, вони не впізнали попутника.

Серця їхні були як лід. Але щось відбувалося в них, коли незнайомиць завів із ними бесіду. Потім вони виокремляють це почуття й зізнаються, що серце в кожного палало, коли вони йшли з незнайомцем.

Обман, як інструмент диявола, отруєє все довкола. Страждають усі. І ті, хто дурить, і ті, кого дурять. Такий собі універсальний інструмент. Перетворює життя на муку й заморожує стосунки. Але підходить Ісус і заводить бесіду – і серце починає танути, дух – оживати...

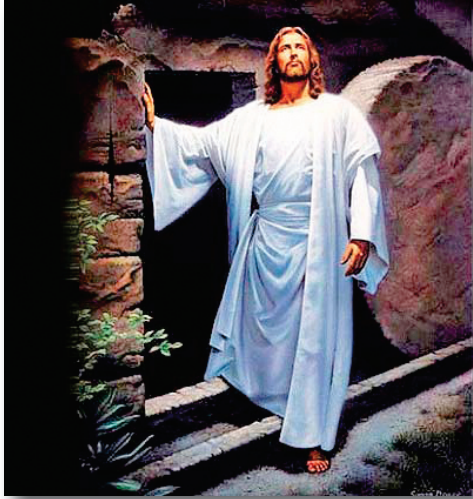
Ісусе, створи в мені чисте серце й дух мій віднови...

П. Л.

ВІДПРАВНА ТОЧКА

Без воскресіння не було б і християнства. Якби Христос не воскрес, то й проповідь наша була б марною, даремною була б і наша віра. Саме цими словами апостол Павло виразив суть християнської віри. Звістка про воскресіння Христа стала основою християнської проповіді і її змістом.

«Адня першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений. Тож біжить вона та й прибуває до Симона Петра, та до другого учня, що Ісус його любив, та й каже до них: Взяти Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його! Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув. І, нахилившись, бачить лежить плащаниця... Але він не ввійшов. Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і плащаницю оглядає, що лежала, і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але осторонь, згорнена, в іншому місці... Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, і ввірував. Бо ще не розуміли з Писання, що Він має воскреснути з мертвих. І учні вернулись знову до себе» (Івана 20:1-10).

День радості чи день скорботи

Дивно, але день радості починається як страшна трагедія, день жакливого скорботи. Учні до останнього не хотіли вірити, що Господь мусить померти. Апостол Іван прямо говорить, що «вони ще не розуміли з Писання, що Йому належало воскреснути з мертвих». Ісус не раз казав, що «Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей, і розп'ятому бути, і воскреснути третього дня» (Луки 24:7). Але вони настільки не вірили, що після одного з таких пророцтв брати Заведесві – Іван та Яків (Іван стане євангелістом Іваном Богословом, а Яків першим з апостолів прийме мученицьку смерть) – підійшли до Христа й за вказівкою

матері попросили: «Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один!» (Марка 10:37). І коли Господь зі смутком сказав: «Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її п'ю, і христитися хрещенням, що Я ним хрищуся?», вони впевнено відповіли: «Можемо» (Марка 10:38-39).

Інший учень Христа, Кифа, він же Симон, майбутній апостол Петро, настільки не хотів вірити, що Христос прийшов, щоб умерти й воскреснути, що коли Господь вперше заговорив про це з учнями, вигукнув: «Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде!» і був таким переконливим, що Господь сказав: «Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!» (Матвія 16:22-23).

Та навіть після воскресіння Христа апостоли ніяк не могли збагнути, що Господь піде, так і не відновивши Ізраїльську державу, не зробивши їх Своїми радниками. І коли Він, перш ніж вознестися до Отця, говорить, щоб вони нікуди не йшли з Єрусалиму, бо за кілька днів будуть хрещені Духом Святим, учні знову вперто запитують: «Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?» (Дії 1:6).

Крах мрій

Але не квапмося звинувачувати їх у немудрості й упертості. Писання говорить, що тоді Дух Святий ще не зійшов на учнів, а жодна людина, ані тоді, ані сьогодні, не здатна увірувати в Христа, якщо Дух Святий не торкнеться її серця через Слово Боже.

Апостоли до останнього моменту чекали, що Він от-от звільнить їх від римського гніту, відновить Ізраїльське царство, сяде на престол, а їх зробить заступниками. І коли Господь урочисто в'їжджав у Єрусалим, вони, мабуть, думали, що їхні мрії, нарешті, збуваються. Та через кілька днів один із них, Юда Іскаріот, зрадив Ісуса за тридцять срібняків, Христа біли, судили і – розп'яли. Усі мрії й плани учнів провалилися. Мало того, що Учителя вбили, вони самі могли опинитися на такому ж хресті. Огорнені страхом, учні розбіглися.

Лише удвох – Петра й Івана – вистачило сміливості прослідкувати за Христом удвір первосвященника. Петра там впізнали, і він, боячись за своє життя, тричі відкрікся від Христа. І лише Іван був присутній при розп'ятті Учителя. Але навіть він, будучи знайомий з первосвященником, побоявся заступитися за Христа. У результаті зняте з хреста тіло Спасителя забрали два Його таємні учні – Йосип з Ариматеї і Никодим, та ще дві жінки, які ходили з Ним – Марія Магдалина й ще одна Марія. Вони поклали тіло в гробницю, яка була в тім же саду, тому що в суботу їдеї не могли робити нічого. Вхід у гробницю завалили важким каменем і розійшлися по домах.

Наступний день, суботу, ми називаємо Тихою Суботою, тому що в цей день не відбувалося нічого особливого. Євангелія не розповідають, як учні провели цей день. Єдине, що ми знаємо, – первосвященники й фарисеї, боячись, щоб учні не викрали тіло, поставили біля гроба сторожу й наклали на вхідний камінь печатку. Тіло Христа лежало в могилі.

Настав третій день...

Рано-вранці жінки пішли до гробу, несучи з собою приготовлені ще з вечора пахощі. Вони турбувалися, хто відвалить їм камінь. Але коли підійшли до гробниці, перед очима постало дивне видовище. Камінь відвалений, печатка зірвана, а могила порожня...

Що могли подумати жінки, двічі за три дні втративши Господа і Вчителя? Звичайно, вони вирішили, що поки їх не було, римляни (або ж фарисеї чи хтось іще) витягли тіло Христа й кудись понесли. Апостол Іван розповідає, як Марія Магдалина, заливаючись слізьми, кинулася назад у місто, увірвалася в дім, де сиділи перелякані учні, і, задихана, все розповіла. Учні не повірили. Але Петро й Іван зірвалися з місця й кинулися до гробу, щоб самим побачити, що трапилося. Марія Магдалина побігла за ними. Добігши до гробу, учні побачили, що і справді могила порожня.

Петро із властивою йому імпульсивністю увійшов до гробу й був вражений тим, що побачив. А Іван став розмірковувати: якщо грабіжники віднесли тіло Ісуса, чому вони залишили поховальні одяги і хустку, якою була обгорнена голова? А тоді звернув увагу на ще одну обставину: речі лежали не безладно, а так, начебто й далі огортали тіло. А складена хустка лежала окремо. Тобто пелени й хустка лежали так, начебто Ісус із них випарувався. Іван усвідомив, у чому річ, і – ввірував.

Найкращий тлумач

Любов відіграє в цій історії виняткову роль. Марія, яка так сильно любила Господа, прийшла до гробу першою; Іван, улюблений учень Господа, першим увірував у Його воскресіння. Любов відкрила йому очі й серце для сприйняття істини.

Тут захований великий принцип. Ми не можемо розуміти того, із ким не маємо близьких стосунків. Любов – найкращий тлумач. Вона осмає істину, поки розум блукає в темряві непевності.

Один молодий художник приніс до відомого на той час Гюстава Доре власноруч написаний портрет Христа, щоб Доре дав йому оцінку. Доре гаявся з відповіддю, але нарешті промовив: «Ви не любите Його, інакше б зобразили Його не так».

Ми не зможемо любити Ісуса, поки не віддамо Йому серце. На жаль, багато з християн вірять, що Христос жив і помер, але не вірять у Христа, Який воскрес. Приходячи до храму, вони моляться до порожнього хреста. Паломники їздять у Єрусалим і ходять по Віа Долороса, із захопленням розглядаючи камені на брукувці й фотографуючись біля гробниці, в якій, як вважається, був похований Господь.

Але в їхньому житті немає місця живому Господу. На причасті, виконуючи певні ритуали, люди зі смутком і жалем згадують, що Він умер, але не здатні зрозуміти, що Він нині живий.

Звертаючись до таких людей, ап. Павло писав: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!».

Честь бути першою

«А Марія стояла при гробі назовні та й плакала. Плачучи, нахилилась до гробу. І бачить два Ангели, що в білім сиділи, один у головах,

а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло... І говорять до неї вони: Чого плачеш ти, жінко? Та відказує їм: Узяти мого Господа, і я не знаю, де Його поклали... І, сказавши оце, обернулась назад, і бачить Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що то Ісус... Промовляє до неї Ісус: Чого плачеш ти, жінко? Кого ти шукаєш? Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: Якщо, пане, узяв ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його, і Його я візьму! Ісус мовить до неї: Маріє! А вона обернулася та по-єврейському каже Йому: Раббуні! цебто: Учителю мій! Говорить до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого! Іде Марія Магдалина, та й учням звіщає, що бачила Господа, і Він це їй сказав...» (Івана 20:11-18).

Марії Магдалині належить честь першою побачити Воскреслого Христа. Її думки були так зайняті Ним, що для неї не існувало більше нікого в цілому світі. Її єдиним бажанням було виплакати свою любов.

Вона не впізнавала Його через слюзи. Коли ми втрачаємо дорогу людину, біль піднімається в серці й слюзи застилають очі. Це природно й неминуче. Але не варто дозволяти слюзам засліплювати нас так, щоб ми вже не бачили слави небес і вічного життя.

Марія не впізнала Ісуса ще й тому, що не могла відірвати очей від могили й стояла спиною до Ісуса. Нам теж варто відірвати погляд від могили. Не там наші улюблені, хоча їхні зношені тіла можуть бути й там, але сама людина, якщо вона прийняла Христа ще за життя, перебуває на небесах, віч-на-віч зі славою Бога. Коли приходить горе, не дозволяймо слюзам закривати небесну славу.

Ми на землі лише мандрівники й перехожі. Тому повинні правильно розставити акценти, щоб знайти в житті головне. Безперечно, на далекому шляху до царського палацу нерозумно відмовлятися від тимчасового куреня або намету, які захистять від бурі й непогоди! Але якщо ми влаштуємося в них занадто комфортно, то ризикуємо пригрітись, задрімати, звикнути й так ніколи і не добратися до справжньої, небесної мети.

Він воскрес – воскреснемо й ми!

«Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток серед покійних». Блага Звістка, серце й стрижень всієї християнської віри, саме в тім і полягає, що Господь Ісус Христос не тільки вмер за нас, але й воскрес заради нашого виправдання. Він переміг смерть. А значить, вона не владна й над тими, хто справді вірує і довіряє Йому у всьому.

«А коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більш не вмирає, смерть над Ним не панує вже більше!» (Римлян 6:8-9).

Саме тому з року в рік у день Христового воскресіння християни по всій землі вітаються словами: «Христос воскрес! Воістину воскрес!».

Олег КАРПЮК.

ОСОБЛИВА ІСТОРІЯ СПАСІННЯ

Черговий бойовий день в Іраку для американського солдата Майкла Тернера став другим днем народження. 14 квітня 2006 року, під час патрулювання вулиць Багдада, він потрапив у перестрілку з ворожою групою. Під час бою отримав вогнепальне поранення в груди, яке вважається смертельним.

Тернер розповідав, що коли відчув потужний удар в груди, то був переконаний, що помирає. Однак через декілька хвилин прийшов до тями і в розпачі подумав, що вже опинився в пеклі. Пізніше він пояснює, що відчував, як його тіло ніби піднімається кудись вгору, але він почав боротися з цим, намагаючись повернутися на землю.

Отямившись, Тернер виявив, що куля застрягла в його

кишеньковій Біблії, яку він носив у нагрудній кишені бронжилета, пройшовши через пластикovu обкладинку та зупинившись на сторінці, де був надрукований Псалом 91.

Хоча Тернера було важко поранено, він вижив та повернувся додому. Його історія стала широко відомою завдяки ЗМІ та телевізійним програмам. Він був гостем різних телешоу та радіоінтерв'ю, де розповідав про свою віру

та про те, як Біблія врятувала йому життя.

Його історія надихнула багатьох людей у всьому світі, які побачили, як віра та Біблія можуть стати опорою в найтяжчі моменти. Він отримав багато листів та повідомлень від людей, які дякували йому за те, що розповів свою історію.

Після служби в армії Майкл Тернер продовжував виступати на різних заходах, де розповідав про свій досвід та про те, як віра допомогла йому встояти на війні. А ще написав книгу «Моя Біблія врятувала мене», в якій він розповідає про те, як віра в Бога допомогла йому знайти силу та надію в найскладніші життєві моменти.

Sobor.com.ua.

ЯК ПАСТОР ІЗ СИНАМИ ЗУПИНИВ КОЛОНУ ТАНКІВ БІЛЯ МОТИЖИНА - МУЖНІ ПОДВИГИ ПРОСТИХ ЛЮДЕЙ

Пастор Юрій Бабинець у перші дні вторгнення не лише заспокоював людей, а й з усією сім'єю піднявся на боротьбу з ворогом

Я РПГ вперше в руках тримав. Їхав у машині на позицію і читав інструкцію. Добре, що на корпусі було намальовано, що за чим потрібно натискати, – старший син служителя Олексій Бабинець згадає, як вони вийшли зустрічати колону ворожої техніки у Мотижині (Бучанський район). – Найбільше хвилювався, аби не схибити, адже в мене був лише один постріл...

Священник, а нині ще й військовий капелан і волонтер Юрій Бабинець разом із синами – 22-річним Антоном і 24-річним Олексієм та другом Русланом Горючим були першими, хто виїхав назустріч колоні російської техніки 26 лютого у Мотижині, що під Києвом. Саме вони першими відкрили вогонь по ворожій техніці. Зі зброї у них були лише РПГ, пістолет та два автомати...

«Помолився, щоб Бог прийняв наші душі»

Юрій Бабинець разом з синами записалися в Тероборону, яку очолював Ігор Сухенко, чоловік старости села Ольги Сухенко. (Тіла Ігоря та Ольги і їхнього сина Олександра після звільнення знайдуть у сумнозвісній «мотижинській ямі»).

– Ігор видав нам РПГ, ми сіли в машини й поїхали на виїзд з села зустрічати танки, – згадує Юрій. – Старший син у мене архітектор, тому я вирішив, що Олексій швидше розбереться з тими інструкціями. Дорогою розумів, що їдемо в один бік і навряд чи звідти повернемося. І молився, щоб Бог прийняв наші душі на небі. Було шкода, що обидва сини і я мали загинути – і наш рід обірветься.

Дорогою Олексій зробив селфі в машині і виставив у соцмережі зі словами «Всіх люблю! Слава Україні!». Заряду було всього один відсоток, але він встиг відправити дружині особисте повідомлення: «Я тебе люблю» і відключив телефон.

«Нас четверо, а навпроти – колона російських танків»

Вони стояли посеред дороги і бачили, як на

них їде колона танків з літерою V. До пістолета було 15 патронів, на два автомати – 7 магазинів і один РПГ в руках Олексія. Коли колона техніки була метрів за 400-500, чоловіки відкрили вогонь...

– Було дуже страшно, – долучається до розмови молодший син, Антон. – Нас четверо, а навпроти – колона російських танків. У мене реально труслилися ноги. Розумів, що таким набором зброї ми ніяк не зупинимо танки. Сльози самі котяться, бо розумію, що це все, я вже прожив своє коротке життя...

– Стою на коліні, тримаю РПГ на прицілі, – говорить старший брат, Олексій. – Помолився, покаявся і приготувався до смерті. Спочатку було страшно, а потім єдине, про що думав, – щоб тим єдиним пострілом не промахнутися. Бо в мене потужна зброя, а я не знаю, як нею користуватись. Добре, що на корпусі була картинка з інструкцією...

Після пострілів колона зупинилась. Чоловіки чекали найстрашнішого. Але техніка здала назад і поїхала на село Копилів. Оборонці ж залишилися на позиціях, тому що не знали намірів рашистів.

Партизани з бензопилами зупинили танки

Через деякий час до них підїхали машинами з десятком місцевих жителів із бензопилами і почали навхрест валити дерева та блокувати дорогу, щоб не пустити ворога до Мотижина і Києва.

– Чоловіки так по-господарськи, під корінь різали, – згадає Юрій. – А я запропонував різати так, щоб залишати високі пеньки, і тоді дерева затримають техніку на дорозі, а хто піде в обхід – застрягне через високі пні.

Пізніше приїхала вантажівка з маніпулятором і залізобетонними блоками. Місцевий житель саме привіз їх на будівництво до свого батька і навіть розвантажив їх. Але коли почув стрільбу, маніпулятором завантажив назад і привіз ті блоки на край села.

Розрахунок був такий, що техніка не проїде дорогою, а піде в обїзд полями і там застрягне. Власне, так і було.

Помічник командира десантно-штурмової бригади, який відповідав за корегування цілей «Байрактарів», коли відбивали Мотижин, повідомив, що саме тут застрягли близько семи

одиниць техніки. А блоки рашисти розстріляли і в обхід таки вїхали у село.

Але на той час Юрій з синами та чоловіки з Мотижина вже бачили: все, що могли, – зробили, голіруч на танки йти немає сенсу, тож повернулися у село.

А потім рашисти почали пошуки сільських активістів. У Мотижині був розташований реабілітаційний центр «Восор», яким опікувався Юрій Бабинець. Там проживали близько 20 осіб, що опинилися у важких життєвих умовах. Там на момент окупації перебувала і вся родина Бабинців.

І коли на край села в поле виїхала ворожа техніка (близько години вона блукала, не знаючи, куди їхати), Юрій подзвонив знайомому силовіку і скинув координати російської колони. Його опередили, що зараз буде працювати артилерія – необхідно сховатися в укриття, бо може зачепити.

– Усі ми – моя родина, хлопці-реабілітанти – пішли в наш маленький погірб, – продовжує Юрій. – Мамі стало погано з серцем, каже, що помирає, просить «швидку». Але куди зараз поїхати, яка «швидка»... Ми вчотирьох спустили її у погірб. Нас там близько 30 людей помістилося.

Юрій згадає, що вони замаскували всю територію реабілітаційного центру, відключили сигналізацію автовок, вікна заклеїли ковдрами.

– Така темінь вдень, все замуровано, лампочки у кімнатах ми замотали. Я ще подумав, як повернусь додому – увімкну світло в усіх кімнатах і добами не буду вимикати.

А потім рашисти почали пошуки сільських активістів та тероборонців. Перевіряли телефони, шукали переписки, дзвонили сусідам, вишуквали корегувальників. Тому на початку березня Юрій Миколайович прийняв рішення – виїжджати з села, аби зберегти життя мешканцям реабілітаційного центру.

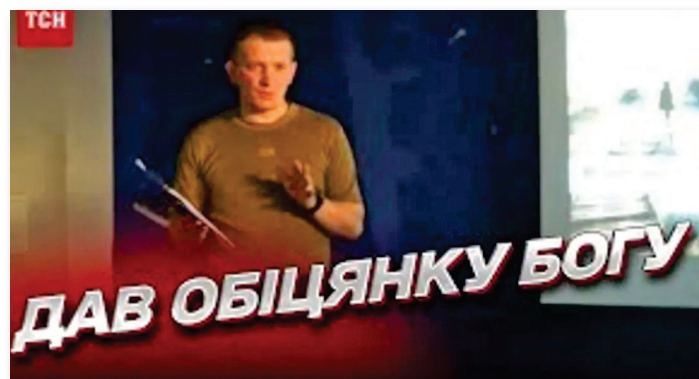
Через кілька днів після виїзду Бабинців рашисти взяли у полон і закатували сільську старосту, її чоловіка та сина. Вони знайшли списки тероборонців. Серед них була й родина Бабинців.

Sobor.com.ua.

На світлині: Юрій Бабинець (праворуч) з синами Олексієм (зліва) та Антоном. Мирні люди, яким довелося взяти зброю в руки, щоб захищати свою землю. Фото з сімейного архіву.

Ворожі танки раптово зупинилися і поїхали назад! Боєць пообіцяв Богу, що за врятоване життя стане священником

Роман Братковський та 20 бійців були приречені на смерть, коли опинилися в самому горні бою – їх накрила артилерія, далі наступала піхота, працювали снайпери, а потім пішли танки... Вони планово розстріляли та знищили п'ять блокпостів, що були спереду, і їхали на їх групу... Здавалося, вже все, кінець... Тоді Роман помолився Богу та пообіцяв, що якщо Бог врятує його та 20 побратимів, то він стане служителем Бога...

Смертоносні танки наближалися дедалі ближче, їх дула уже націлилися на позицію українських воїнів, але, не доїхавши трохи до їх позиції, танки зненацька зупинилися... А потім розвернулися та, увімкнувши максимальну швидкість, покинули поле бою... Це все здавалося якось маренням, і ще деякий час

після війни. Ця воєнна пригода сильно вплинула на нього, адже він пройшов через важкі бої і добре розуміє, наскільки важко воїнам після війни.

Ця історія сталася на початку російської війни. А почалося все ще раніше – коли Роман Братковський пішов служити в армію, щоб захищати свою країну. Після закінчення військової служби планував стати в духовні лави як священник. Однак коли почалася Революція гідності на Майдані, а згодом – війна на сході України, одним з перших добровольців він вирушив на фронт, у зону АТО.

Під час війни Роман Братковський пережив важкі моменти, відчував біль та страждання, які переживають військові на передовій. Але також був свідком того, як військові підтримували один одного, допомагали важкохворим та пораненим, шукали духовні цінності.

Після демобілізації Роман Братковський дотримав своєї обіцянки Богові та побудував церкву, яка відчинена для всіх, хто потребує духовної й моральної підтримки.

Двері храму завжди відчинені для покалічених війною бійців та родин загиблих. Він став військовим психологом та допомагає ветеранам, які потребують психологічної та духовної допомоги.

МОЛИТВА ДО СВЯТИХ: ТЕОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ

Святе Письмо наказує послідовникам Христа підносити прохання до Єдиного, Хто гідний таких прохань: «Ні про що не журіться, але в усьому молитвою й благанням з подякою виявляйте свої бажання Богові» (Філіп'ян 4:6).

Згадувати померлих святих з любов'ю та вдячністю – це одне. Підносити прохання до спочилих святих – це зовсім інше. Це неповага до Господа – прохати когось на небесах, крім Самого Бога. Господь має всю силу і владу і відповідає на наші молитви. А коли ми звертаємося до померлого святого з проханням допомоги, то відходимо від біблійної молитви. Навіть якби покійні святі могли почути наші прохання, все одно було б жахливою ідеєю просити щось у них. Господь забороняє своїм дітям намагатися спілкуватися з покійними.

У Повторенні Закону 18:10-12 Господь дав настанови: «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою».

Біблія прирівнює звертання до мертвих до чаклунства. Коли люди звертаються

з проханнями до покійних святих, вони відкривають своє життя для темних сил, навіть якщо їхні прохання щирі і сприймаються як частина релігійної традиції.

Місце темним силам дає не тільки це, а всяке порушення Божих настанов. Наприклад, у Посланні до ефесян 4:26-27 читаємо: «Гнівайтесь, та не грішіть, сонце нехай не заходить у вашому гніві, і місця дияволові не давайте!».

Якщо ми не примирилися до ночі, це відчиняє духовні двері, через які демони можуть атакувати наш розум і серце.

Молитва до святих – не більший гріх, ніж гнів та непростення. Обидві поведінки – гідота для Бога і дають дияволу та його демонам доступ до нашого життя. Гріховні дії заважають нам відчувати повноту Святого Духа доти, доки ми не покаємося і не зізнаємося у своїх гріхах перед Господом.

Поміркуйте над текстом із Повторення Закону 18:10-12 і дозвольте Господу розірвати будь-які кайдани, які може накласти ця небіблійна та небезпечна релігійна практика.

slovoproslovo.info.

ВІРУЮ

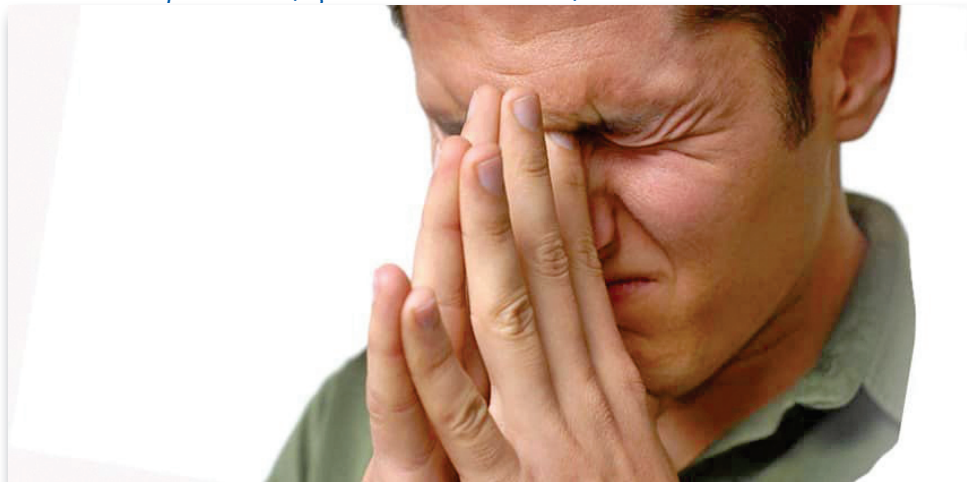

СТРАХ ГОСПОДНІЙ

«Страх Господній веде до життя, і хто має його, завжди буде задоволений, і зло не досягне його» (Приповісті 19:23).

«За смиренням іде страх Господній, багатство, і слава, й життя» (Приповісті 22:4).

«Нехай не заздрить серце твоє грішникам, але нехай перебуває воно в усі дні у страху Господньому; тому що є майбутнє, і надія твоя не втрачена» (Приповісті 23:17-18).

Бог обіцяє піклуватися про тих, хто живе в страху Господньому. Але як можна набутися страху Господній? Передусім це залежить від нашого рішення. Дуже часто ми приділяємо багато уваги і надаємо багато значення своїм емоціям, дозволяючи їм керувати нами. Проте найважливіші речі в християнському житті відбуваються в результаті рішення, а не емоцій.

Вони походять з нашої волі. І коли ми занадто турбуємося про свої емоції і настрої, ми не здатні прийняти правильні рішення своєю волею. Щоб культивувати страх Господній, потрібне ясне, гостре, тверде рішення волі. Усе починається з рішення.

Текст із першого розділу Приповістей Соломона добре пояснює це питання. Мудрість Божа звертається до людей: «Я кликала, і ви не послухалися; простягала руку мою, і не було того, хто слухає; і ви відкинули всі мої поради, і викривань моїх не прийняли» (див. 1:24-33).

Мудрість докоряє людям за те, що вони відкинули її. І яким буде наслідок? «... За те і я посміюся з вашої загибелі; порадію, коли прийде на вас жах; коли прийде на вас жах, як буря, і лихо, як вихор, принесеться на вас; коли досягнуть вас скорбота і тиснява. Тоді будуть кликати мене, і я не почую; зранку будуть шукати мене, і не знайдуть мене. За те, що вони зненавиділи знання і не обрали для себе страху Господнього, не прийняли поради моєї, знехтували усі викривання мої; за те і будуть вони споживати від плодів шляхів своїх і насичуватися від помислів їх. Тому що впертість невігласів уб'є їх, і безтурботність незрозумілих погубить їх, а той, хто слухає мене, буде жити безпечно і спокійно, не боючись зла».

«За те, що вони зненавиділи знання і не обрали для себе страху Господнього...» Страх

Господній необхідно вибрати, він приходить у результаті рішення. Він не з'явиться просто сам по собі і не приходить випадково. Це щось залежне від вашого рішення.

Наприкінці цього уривка Бог в особі Мудрості каже, що кожен, хто слухатиметься Його, хто культивуватиме страх Господній, житиме в спокої і безпечно, не боючись зла. Проте вибір повинні зробити ми. Ми повинні прийняти рішення. Таке рішення є вододілом у житті людини. З одного боку – спокій, безпека, щедра задоволення, довге життя, честь. З другого – розчарування, страх, тиск, нездатність впоратися із ситуацією, невпевненість у майбутньому, занепокоєння, невротизм, все що з'їдає життя людини, знищує її особу.

На якому боці живете ви?

Перша Заповідь проголошує: «Я Господь, Бог твій... Нехай не буде в тебе інших богів перед лицем Моїм» (Вихід 20:2-3).

Це і є суть страху Господнього – рішення, яке ми приймаємо у сфері особистих взаємин із Богом: «Ти – мій Бог, і в моєму житті немає нічого, що я ставлю на один рівень з Тобою. Ніщо не може сперечатися за Твоє право на мою волю, на мій послух. Я визнаю Тебе своїм Богом повністю і беззаперечно. Я Тобі підкорятимуся, виконуватиму Твої веління, бо Ти і тільки Ти є моїм Богом».

Чи хочете ви прийняти це рішення?

МАЯК

На морському березі біля величезних підводних скель стояв маяк. Його яскраве світло не раз рятувало моряків від загибелі. Сторож маяка ретельно виконував свої обов'язки.

Одного разу в штормову ніч сильний вітер погасив вогонь. Сторож помітив це, але полінувався запалити ліхтар знову. Він заспокоїв себе тим, що близько ранок і скоро почне світати.

Якраз у цей час біля прибережних скель потрапило в шторм маленьке судно. Не бачачи світло знайомого маяка, судно розбилося об скелі, а команда загинула. Так недбалість однієї людини стала причиною втрати декількох життів.

Ми, християни, покликані бути яскравими маяками, яким Господь довірив світити й допомагати тим, хто поруч, ні на секунду не забуваючи про свої обов'язки.

«Ви – світло світу. Не може сховатися місто, яке стоїть на верховині гори. І не запалюють світильник, щоб поставити його під посудину, але на свічник, – і світить всім у домі. Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Матвія 5:14-16)

ПАЛОМНИЦТВО ДО ВІЧНОСТІ

Немає важливішого послання, ніж Євангеліє. Але яким би важливим воно не було, його часто спотворюють або спрощують.

Люди думають, що Євангеліє – це про мету в житті, чи про сенс життя, чи навіть про налагодження особистих стосунків з Ісусом. Усе це правда, і це дуже важливі речі, але суть Євангелія не в цьому.

Євангеліє ще називають Доброю Новиною, тому що воно стосується найсерйознішої проблеми, яка постає перед усіма людьми. І ця проблема в наступному: Бог Святий і Справедливий, а ми – ні.

І коли наприкінці життя ми поставимо перед Святим і Справедливим Богом, нас судитимуть. Судитимуть або на основі нашої власної праведності (чи її відсутності), або на основі праведності Ісуса.

Добра Новина полягає в тому, що Ісус прожив життям досконалої

праведності, досконалого послушання Богів не для власного добра. Він приніс Себе в досконалу жертву за всі наші гріхи, щоб задовольнити справедливість і праведність Бога.

Велика помилка в наш час думати, що Бог – це таке собі божество, яке просто змахує паличкою прощення над усіма. Ні, прощення коштувало Богіві жертви Його власного Сина. Христос помер за наші гріхи і воскрес для нашого виправдання.

Отже, Євангеліє – це щось об'єктивне. Це звістка про те, Хто такий Ісус і що Він зробив.

І воно також має і суб'єктивний вимір. Як я можу отримати те, що для мене зробив Ісус? Біблія чітко

дає зрозуміти, що ми виправдуємося не ділами, не своїми зусиллями, не вчинками, а вірою і тільки вірою.

Єдиний спосіб отримати користь від життя і смерті Христа – це вірити в Нього і довіряти Йому. Якщо ви це зробите, Бог визнає вас справедливим, прийме до Своєї сім'ї, простить всі ваші гріхи, і ви розпочнете своє паломництво до вічності.

ПРАВДУ З БРЕХНЕЮ НЕ ЗНАЙДЕШ

Почула людина, що є на світі Правда. Пішла її шукати. Бачить – йде назустріч Брехня.

– Куди, людино, прямуєш? – запитує Брехня.

– Йду Правду шукати.

– От і добре, – каже Брехня. – Я теж хочу хоч раз її побачити, а то ніколи не зустрічала. Підемо разом!

Прийшли вони в одне місто, запитують:

– Правда тут є?

– Була, та пішла щойно. Куди – не знаємо.

Пішли людина і Брехня далі. Прийшли в інше місто, знову запитують:

– Була тут Правда?

– Була, була, – відповідають. – Десь тут неподалік ходить. А хто це з тобою? – запитують.

– Це Брехня, – відповідає людина.

– Та хто ж може Правду разом з Брехнею знайти? – дивується людина.

– Ти Брехню прожени.

– Дійсно, – каже людина. Прогнала вона від себе Брехню, дивиться, а до неї вже Правда сама назустріч йде.

– Здрастуй, – каже, – добродію. «Не обманюйтесь: лихі товариства псують добрі звичаї» (1 Коринтян 13:33).

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 4 (291)
КВІТЕНЬ 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.